

Regionale Klachtencommissie Wvggz Limburg

Klacht	:	RKMO 20.016
Instelling	:	Mondriaan
Wet	:	Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz)
Datum binnenkomst klacht	:	2 juli 2020
Datum hoorzitting	:	14 juli 2020
Datum beslissing	:	20 juli 2020

De Regionale Klachtencommissie Wvggz Limburg heeft zich beraden over de klacht van mevrouw X. (hierna te noemen klaagster), aan wie ten tijde van de klacht op grond van een crisismaatregel zorg werd verleend door Mondriaan.

De klacht is gericht tegen mevrouw Y. (psychiater), hierna te noemen verweerster.

1 PROCEDURE

De klachtencommissie heeft op 2 juli 2020 een klachtenformulier van klaagster ontvangen, gedateerd 2 juli 2020, waarbij zij tevens een schorsingsverzoek indient. Dezelfde dag heeft de klachtencommissie namens klaagster per e-mail een uitbreiding van de klacht ontvangen.

De voorzitter en de onafhankelijke psychiater hebben naar aanleiding van het schorsingsverzoek op 3 juli 2020 de afdeling waar klaagster is opgenomen bezocht en aldaar de psychiater in opleiding gehoord. Laatstgenoemde heeft de klachtencommissie op 7 juli 2020 een aantal stukken gestuurd. Vervolgens heeft zij de klachtencommissie een samen met verweerster opgesteld verweerschrift doen toekomen op 10 juli 2020.

De patiëntenvertrouwenspersoon heeft namens klaagster op 13 juli 2020 een toelichting op de klacht naar de commissie gestuurd met een verzoek om schadevergoeding bij gegrondverklaring van de klacht.

Op 14 juli 2020 heeft een hoorzitting plaatsgevonden via beeldcommunicatie.

Bij die gelegenheid hebben beide partijen, ieder voor zich, hun standpunten toegelicht.

1.1 TERMIJN

De klacht betreft een klacht als omschreven in artikel 10:3 Wvggz en deze klacht heeft betrekking op een beslissing waarvan het gevolg niet meer actueel is, zodat de klachtencommissie gehouden is binnen 4 weken na ontvangst van deze klacht schriftelijk hierover een beslissing te nemen.

Deze termijn loopt af op 30 juli 2020.

2 KLACHT

Klaagster maakt bezwaar tegen haar insluiting, die heeft plaatsgevonden van 1 t/m 3 juli 2020, alsmede tegen de omstandigheid dat zij geen separeerplan heeft ontvangen.

Voorts verzoekt klaagster bij gegrondverklaring om een schadevergoeding ten aanzien van de schade die zij geleden zegt te hebben.

3 FEITEN

- Sinds 2003 is klaagster in zorg bij Mondriaan en is zij meermaals opgenomen geweest.
- Klaagster was in zorg bij het wijkteam, deze zorg is op 26 juni 2020 beëindigd.
- Op 30 juni 2020 is klaagster door de politie vanuit haar thuissituatie naar Mondriaan gebracht, vervolgens is zij in de avonden met een ambulance naar een gesloten afdeling overgebracht op een andere locatie en daar verblijft zij sedertdien.

- Na binnenkomst werd klagster aanvankelijk opgenomen in een reguliere kamer, doch even later is klagster ingesloten in een separeerruimte. In verband hiermee is op 1 juli 2020 om 1:25 uur een besluit inzake tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel en/of in noodsituaties opgesteld en aan klagster uitgereikt.
- Op 1 juli 2020 om 1:45 uur is klagster door een psychiater gezien en is er een medische verklaring afgegeven ten behoeve van een crisismaatregel.
- De burgemeester van de gemeente Maastricht heeft op 1 juli 2020 om 3:06 uur een crisismaatregel genomen ten aanzien van klagster met een geldigheidsduur tot en met 4 juli 2020.
- Op 1 juli 2020 om 3:07 uur is een besluit beëindiging tijdelijk verplichte zorg in noodsituaties opgesteld en aan klagster uitgereikt. Vervolgens zijn haar twee formulieren uitgereikt ten aanzien van de beslissing van de zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg (insluiting en toediening medicatie).
- De rechtbank heeft op 3 juli 2020 de crisismaatregel voor de duur van 3 weken bekrachtigd.
- Klagster is op 3 juli 's morgens gemobiliseerd naar de afdeling.

4 STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

4.1 STANDPUNT KLAAGSTER

Het standpunt van klagster komt, samengevat, neer op het volgende.

Klagster is het niet eens met de beslissing van verweersters omdat volgens haar geen sprake was van ernstig nadeel en/of gevaar voor zichzelf en/of anderen. Klagster is van mening dat separeren paradoxaal werkt. De te kleine smerige ruimte lokt volgens haar agressie uit, het werkt niet afdoende. Klagster wilde een ruimere en schonere kamer voor meer rust. Daarnaast waren duidelijke afspraken voor haar belangrijk, waar iedereen zich aan zou houden middels een separeerplan; dit was niet geregeld.

Klagster ontkent dat zij op haar kamer met spullen heeft gegooid en dat zij heeft gespuugd. Zij wist niet hoe het er aan toe ging op de afdeling, omdat zij daarover geen uitleg had gekregen en ook geen rondleiding op de afdeling had gehad. Klagster wist niet waar zij was, hierdoor was zij bang en zij geeft toe dat zij veel kabaal heeft gemaakt. Zij is van mening dat zij geruststelling en uitleg nodig had. Op het moment dat zij werd gesepareerd had zij haar haren opgestoken en bij de separatie zijn de haarspeldjes verwijderd. Eén haarspeldje is blijven zitten, dat heeft zij niet bewust meegenomen, zoals wordt beweerd. Wel bevestigt klagster dat zij uitgeput was.

Klagster stelt dat er geen sprake is van ernstig nadeel, maar wel dat zij overlast heeft veroorzaakt door te schreeuwen. Dit schreeuwen was volgens klagster echter niet zo ernstig dat separatie nodig was. Hierdoor bestaat er volgens klagster geen causaal verband tussen het vermeende ernstige nadeel en de psychische stoornis.

De verplichte zorg heeft als doel ernstig nadeel af te wenden en de geestelijke gezondheid van betrokkene te stabiliseren. Volgens klagster was er vooral sprake van angst en schreeuwen. Om te stabiliseren had ze vooral duidelijkheid nodig, zoals een separeerplan met duidelijkheid over de verzorging en de dagindeling en mogelijkheden om te bellen. In de separeer voelde ze zich juist onrustig doordat ze niets mocht. Zij mocht niet bellen en had geen beschikking over een eigen telefoon met onder andere het nummer van haar moeder. Zij beschikte niet over een toilet, maar alleen een papieren hoed. Klagster ondervond problemen om hiervan gebruik te maken, omdat zij een open wond aan haar been had; het was niet hygiënisch. Daarnaast vond zij het heel vervelend dat er niemand direct in de buurt was om haar gerust te stellen. Bij een eerdere opname heeft zij in een extra beveiligde kamer (EBK) verbleven en dat heeft klagster als beter ervaren, omdat daar een normaal toilet is en verpleging in de buurt.

Klagster heeft niet duidelijk uit de stukken kunnen halen of de zorgverantwoordelijke haar beoordeeld heeft op wilsbekwaamheid of dat er sprake was van levensgevaar of van acuut gevaar voor klagster zelf en/of haar omgeving. Klagster geeft toe dat ze door insluiting in de separeerruimte een toename van onrustige gedachten heeft ervaren. Dit werd veroorzaakt doordat ze herbelevingen kreeg en veel

last had van engtevrees en smetvrees. Volgens klaagster is de verplichte zorg om deze reden niet doelmatig.

Klaagster is van mening dat insluiting middels separatie niet in verhouding was. Volgens klaagster was er geen sprake van die mate van agitatie zoals verweersters stellen, zij wilde juist contact.

Klaagster is van mening dat insluiting middels separatie niet de minst ingrijpende maatregel was. Zij is van mening dat met een goede opvang en uitleg op de afdeling de separatie niet nodig was geweest. Klaagster is al eens eerder op de afdeling geweest, maar had behoefte aan een nieuwe introductie en begeleiding bij de opname.

Tijdens de separatie is geen separeerplan aan klaagster uitgereikt. Aangezien de duur van separatie langer was dan 2 uur is dit wel een vereiste volgens het algemene protocol separeren uit 1998.

Klaagster heeft hierdoor in onzekerheid verkeerd ten aanzien van telefoongebruik en afspraken rond de dagelijkse levensbehoefte. Klaagster vindt duidelijk afspraken en uitleg erg belangrijk om zich veilig te kunnen voelen en heeft afspraken op papier die duidelijkheid geven hierover gemist.

4.2 STANDPUNT VERWEERSTER

Het standpunt van verweerster komt, samengevat, neer op het volgende.

Verweerster is van mening dat klaagster een gevaar voor zichzelf of derden is. In de rapportage en uit de mondelinge overdracht van een hulpverlener die aanwezig is geweest bij de separatie, wordt benoemd dat klaagster initieel werd opgenomen op een reguliere kamer. Tijdens de crisisinschatting was er sprake van agitatie, verbale agressie, dreigende fysieke agressie. Bij aankomst op de afdeling was klaagster in contact met de dienstdoende arts echter rustig. In het gesprek heeft klaagster Olanzapine 10 mg en Lorazepam 2.5 mg ingenomen.

Nadat klaagster naar haar kamer werd begeleid door verpleegkundigen, werd er enkele minuten later een flink kabaal uit haar kamer gehoord. Klaagster was met spullen aan het gooien, er was sprake van verbale agressie. Ook was er sprake van (dreigende) fysieke agressie en heeft klaagster gespuugd naar hulpverleners. Vanwege zowel de verstoring van de nachtrust van kwetsbare medepatiënten (door fors kabaal) alsook (risico op) agressie naar derden (spugen, dreigende fysieke agressie en aanwezige verbale agressie) werd klaagster gesepareerd. Omdat de extra beveiligde kamer (EBK) bezet was, is klaagster naar de separeerruimte gebracht.

Naar de mening van verweerster levert separatie het beoogde effect op, namelijk herstel van veiligheid op de afdeling. (doelmatigheid)

Er is bij klaagster sprake van een manisch-psychotisch toestandsbeeld waarbij er ernstig (dreigend) nadeel aanwezig is zowel voor de hulpverleners (spugen, dreigende fysieke agressie en aanwezige verbale agressie) alsook nadeel voor medepatiënten (verstoring nachtrust door kabaal).

(proportionaliteit) Verweerster acht klaagster wilsbekwaam, ook gedurende de gehele separatie, omdat zij goed in staat was keuzes te maken hoe zij zich wilde verhouden tot anderen.

Klaagster had vlak voor het incident al vrijwillig Olanzapine 10 mg en Lorazepam 2.5 mg ingenomen, echter zonder enig effect. Er is getracht het gesprek met klaagster aan te gaan om de rust terug te laten keren. Dit leverde echter niet het beoogde effect op. (subsidiariteit)

Het streven van verweerster is altijd ook zo snel als mogelijk te mobiliseren naar een reguliere kamer op de afdeling. Derhalve hebben er de dagen na separatie meermaals gesprekken met de aanwezige arts alsook verpleegkundigen plaatsgevonden om toe te werken naar mobilisatie. Tijdens de dagdienst werd klaagster tweemaal beoordeeld door een arts op de afdeling en vonden er meerdere contacten met verpleegkundigen plaats. In de gesprekken met de arts liep de agitatie voortdurend op en lukte het niet om tot veiligheidsafspraken te komen en de opname op de afdeling te continueren.

In contacten met verpleging werd op 1 juli (dag na de separatie) in de avond/nachtdienst de dienstdoende arts betrokken omdat klaagster meermaals heeft getracht verpleegkundigen aan te vallen. Klaagster bleek een haarspeldje meegenomen te hebben op de separeer, wat zij tussen gebalde vuisten stopte om zo ook naar medewerkers uit te halen. Klaagster gooide tevens met drinken door de separeer. Naast agressie van derden lukte het klaagster ook niet tot rust te komen en was er sprake van uitputtingsgevaar.

Toen klaagster de volgende dag werd beoordeeld door de psychiater en de verpleegkundig specialist stond de agitatie op de voorgrond. Het lukte niet tot een inhoudelijk constructief gesprek te komen, er

was geen sprake van samenwerking. Derhalve werd de separatie gecontinueerd. Het tweede gesprek op deze dag verliep vergelijkbaar en moest vanwege snel oplopende agitatie en diskwalificerende opmerkingen eerder afgebroken worden.

De contacten met verpleegkundigen verliepen in de avond rustig en het lukte tot afspraken te komen waardoor contactmomenten wat uitgebreid konden worden. De volgende ochtend is klaagster opnieuw door een arts beoordeeld. In dit gesprek lukte het inhoudelijk te reflecteren over de agitatie gedurende de afgelopen dagen. Veiligheidsafspraken omtrent agressie konden worden gemaakt en klaagster werd gemobiliseerd naar de afdeling.

Verweerster deelt mee in het dossier van klaagster geen separatieplan te hebben kunnen terugvinden. Ook is in de rapportages geen informatie te vinden over het al dan niet uitreiken van een separatieplan. Verweerster beklemtoont tijdens de hoorzitting dat zij klaagster tijdens de separatie uitleg over de situatie heeft gegeven maar dat het, gelet op het toestandbeeld van klaagster, niet mogelijk was om met haar afspraken te maken.

5 OVERWEGINGEN EN OORDEEL KLACHTENCOMMISSIE

De klacht met betrekking tot de insluiting is gebaseerd op artikel 10.3 Wvggz. De klachtencommissie is bevoegd van de klacht kennis te nemen en klaagster is ontvankelijk in haar klacht.

Klaagster heeft van haar wettelijke bevoegdheid gebruik gemaakt om op grond van artikel 10.3 Wvggz een klacht in te dienen met betrekking tot de beslissing van verweerster inzake het insluiten van klaagster. Derhalve zal de klachtencommissie zich moeten uitspreken over deze klacht en dient zij de beslissing van verweerster aan de wettelijke criteria te toetsen.

FORMELE TOETSING

Op grond van artikel 8:9 lid 3 Wvggz stelt de zorgverantwoordelijke de beslissing op schrift, voorziet de beslissing van een schriftelijke motivering en stelt de geneesheer-directeur op de hoogte van de beslissing. De geneesheer-directeur geeft betrokkene, de vertegenwoordiger en de advocaat een afschrift van de beslissing en stelt hen schriftelijk in kennis van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon.

Verweerster heeft de volgende formulieren aan klaagster uitgereikt (tevens als bijlagen bij het verweerschrift):

- Besluit inzake tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel (art 7:3) en/of in noodsituaties (art 8:12 lid 2 en 3) d.d. 1 juli 2020 1:25 uur;
- Besluit beëindiging tijdelijke verplichte zorg in noodsituaties (art 8:12 lid 2 en 3) d.d. 1 juli 2020 3:07 uur;
- Informatie aan betrokkene over beslissing zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg (art 8:9 lid 1 en 2 Wvggz) d.d. 1 juli 2020 ter uitvoering van de crisismaatregel met betrekking tot insluiting;
- Informatie aan betrokkene over beslissing zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg (art 8:9 lid 1 en 2 Wvggz) d.d. 1 juli 2020 ter uitvoering van de crisismaatregel met betrekking tot toediening medicatie.

Uit de rapportage is gebleken dat deze formulieren tijdig aan klaagster zijn uitgereikt en klaagster ontkent niet deze formulieren te hebben ontvangen.

Op grond van het bovenstaande moet, naar het oordeel van de klachtencommissie, worden aangenomen dat klaagster met betrekking tot de insluiting voldoende is geïnformeerd over haar rechten in dezen en dat daarmee is voldaan aan de desbetreffende bepalingen van de Wvggz.

Daarnaast klaagt klaagster geen separatieplan te hebben ontvangen.

Binnen Mondriaan wordt het protocol "Separeren en afzonderen" gehanteerd, dat nog is gebaseerd op de Wet Bopz. In dit protocol wordt verwezen naar het "Toetsingskader terugdringen separeren en

afzonderen 2016-2019” van de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ). De IGJ houdt op grond van artikel 13:1 toezicht op de naleving van het bepaalde bij een krachtens de Wvggz. Op de website van IGJ staat ook nog geen nieuwe versie van dit toetsingskader. De commissie concludeert hieruit dat dit toetsingskader nog actueel is en dat het protocol van Mondriaan dat hiernaar verwijst, ook onder de Wvggz kan worden nagevolgd.

De commissie is van oordeel dat verweerster zorgvuldig is geweest in het naleven van het protocol door ervoor te zorgen dat het toestandsbeeld van klaagster twee keer per dag is beoordeeld door een arts. Ook is gebleken dat klaagster met regelmaat is gezien door het behandelteam en dat zij 24/7 in de gaten werd gehouden via een camera. Er is alleen nagelaten de afspraken hierover vast te leggen in een separeerplan waardoor klaagster niet schriftelijk op de hoogte was van de afspraken die voor haar in de gegeven situatie golden. De klachtencommissie beschouwt dit zeker als een tekortkoming, maar niet in die mate dat dit kan leiden tot een gegrondheid van de klacht, omdat er niet tekort is geschoten in de zorg naar klaagster. Daarbij heeft de klachtencommissie mede in aanmerking genomen dat verweerster naar voren heeft gebracht klaagster met betrekking tot haar insluiting uitleg over de gang van zaken te hebben gegeven maar als gevolg van klaagster toestandsbeeld niet tot het maken van afspraken met haar is kunnen komen.

Conform artikel 8:12 lid 1 Wvggz is de duur van de tijdelijke verplichte zorg, bedoeld in artikel 8:11, beperkt tot een periode van maximaal drie dagen. Klaagster is gesepareerd op 1 juli 2020 1:25 uur tot 3:07 uur. De klachtencommissie stelt vast dat klaagster ongeveer 2,5 uur is ingesloten en dat de termijn genoemd in artikel 8:12 lid 1 niet is overschreden.

Ten aanzien van deze door klaagster aangevochten beslissing van de zorgverantwoordelijke tot insluiting overweegt de klachtencommissie voorts als volgt.

5.1 TOETSING AAN ERNSTIG NADEEL CRITERIUM

Klaagster stelt dat geen sprake is van ernstig nadeel in de zin van de Wvggz. Naar haar mening was haar gedrag niet van dien aard dat dit de veiligheid van de afdeling in gevaar bracht.

De klachtencommissie acht deze enkele stelling van klaagster tegenover de gemotiveerde betwisting door verweerster, zoals hierboven weergegeven, niet aannemelijk. Uit hetgeen is vermeld in het verweerschrift, de desbetreffende uitgereikte besluiten, de medische verklaring, de beschikking van de burgemeester, de rapportage, alsmede gelet op de toelichting van de ter zitting aanwezige behandelaren, is naar het oordeel van de klachtencommissie genoegzaam gebleken dat er wel degelijk sprake is van ernstig nadeel, met name voor klaagster zelf.

Blijkens de verklaringen van verweerster is klaagster opgenomen vanwege een manisch-psychotisch toestandsbeeld. Nadat klaagster naar haar kamer was gebracht, heeft zij vlak daarna veel kabaal veroorzaakt, gepaard gaande met agitatie, verbale en (dreigende) fysieke agressie naar het behandelteam. Hierdoor was in eerste instantie de veiligheid voor het behandelteam in het geding, maar ook de veiligheid van medepatiënten, waardoor de veiligheid op de afdeling niet meer kon worden gewaarborgd. Na insluiting in een separeerruimte veranderde het toestandsbeeld van klaagster niet ondanks het feit dat klaagster vrijwillig medicatie had genomen en ook na insluiting noodmedicatie toegediend heeft gekregen.

Klaagster was niet in staat afspraken te maken en bleef verbaal en fysiek agressief. Ze gooide met eten en drinken en kwam niet tot rust waardoor zelfs sprake was van uitputtingsgevaar. Deze situatie heeft enkele dagen geduurd en pas in de avond van 2 juli 2020 verliepen de contacten met de verpleegkundigen rustig. Klaagster is tijdens de insluiting twee keer per dag door een arts beoordeeld en in de morgen van 3 juli 2020 konden de eerste constructieve afspraken worden gemaakt, hetgeen heeft geleid tot mobilisatie naar de afdeling.

Naar het oordeel van de klachtencommissie heeft verweerster, zoals hiervoor overwogen, niet alleen aannemelijk gemaakt dat er een risico bestond dat klaagster zichzelf ernstig nadeel berokkende, maar ook dat dit een rechtstreeks gevolg was van klaagsters geestesstoornis. Tegenover de ontkenning van klaagster heeft verweerster ter onderbouwing van haar standpunt voldoende argumenten naar voren

gebracht. Op grond daarvan onderschrijft de klachtencommissie de beslissing van verweerster, dat insluiting in de gegeven situatie noodzakelijk is geweest.

Voorts dient de insluiting te voldoen aan de eisen van effectiviteit, proportionaliteit, subsidiariteit en veiligheid en dient de procedure met de benodigde zorgvuldigheid te zijn gewaarborgd.

5.2 TOETSING AAN EFFECTIVITEITSCRITERIUM

Het voornaamste doel van de insluiting was de veiligheid van klaagster, medepatiënten en het verpleegteam te garanderen op de afdeling. Daarnaast was het belangrijk het toestandsbeeld van klaagster te stabiliseren, zodat zij weer terug kon keren naar de afdeling.

Klaagster geeft toe dat zij schreeuwde, maar ontkent dat haar gedrag heeft geleid tot een onveilige- of noodsituatie op de afdeling.

De klachtencommissie is van oordeel dat insluiting effectief was, omdat de veiligheid van klaagster, medepatiënten en het behandelteam alleen kon worden gegarandeerd door haar in een ruimte te doen verblijven waarbinnen zij geen ernstig nadeel aan anderen kon toebrengen door haar verbale en fysieke agressie. Door de insluiting kon het behandelteam het toestandsbeeld van klaagster stabiliseren zodat mobilisatie naar de afdeling weer mogelijk zou zijn. Ondanks de insluiting en (toediening van) medicatie bleef klaagster enkele dagen verbaal en fysiek agressief. Afspraken maken met haar was de eerste dagen niet mogelijk. Pas na 2,5 dag konden constructieve afspraken met klaagster worden gemaakt en daarop is zij meteen gemobiliseerd naar de afdeling.

De commissie is van oordeel dat verweerster zorgvuldig heeft gehandeld door het toestandsbeeld van klaagster twee keer per dag te laten beoordelen door een arts, zodat klaagster bij een stabilisatie van haar toestandsbeeld direct terug kon keren naar de afdeling.

De commissie komt op grond van bovenstaande overwegingen tot de conclusie dat de insluiting aan de eis van effectiviteit beantwoordt.

5.3 TOETSING AAN PROPORTIONALITEITSCRITERIUM

Klaagster stelt dat de insluiting haar juist angstiger maakte en dat de kleine vieze separeerruimte bij haar juist agressiviteit opwekte.

Zoals in 5.1 en 5.2 omschreven, was door het manisch psychotisch toestandsbeeld van klaagster sprake van verbale en (dreigende) fysieke agressie van klaagster jegens anderen. De klachtencommissie acht aannemelijk dat, als niet het besluit was genomen klaagster in te sluiten, de veiligheid op de afdeling niet meer kon worden gegarandeerd. De commissie begrijpt dat de separeerruimte op dat moment voor klaagster zeer belastend was, maar dat neemt niet weg dat de insluiting in de gegeven omstandigheden de enige optie was om de veiligheid van klaagster, medepatiënten en het behandelteam te garanderen.

De voorzieningen in de separeerruimte zijn in vergelijking met een EBK een heel stuk minder. Zo is er in de separeerruimte geen toilet en wordt er gebruik gemaakt van een papieren hoed. Dit is voor veel patiënten zeer moeilijk en mensonterend. De commissie begrijpt dat klaagster hier veel moeite mee had. Verblijf in de EBK behoorde echter niet tot de mogelijkheden, nu deze gedurende de gehele periode van klaagsters insluiting bezet was, zo is tijdens de hoorzitting gebleken, nog daargelaten of verblijf in de EBK - gelet op klaagsters toestandsbeeld - een reëel alternatief vormde.

De commissie concludeert dan ook dat de insluiting voldoet aan de eis van proportionaliteit.

5.4 TOETSING AAN SUBSIDIARITEITSCRITERIUM

Bij het toepassen van verplichte zorg in de vorm van insluiting dient, indien en voor zover mogelijk, het voor de patiënt minst ingrijpende middel te worden toegepast. Verweerster heeft uitgelegd dat klaagster ondanks de vrijwillig ingenomen medicatie verbaal en (dreigend) fysiek was en aanvankelijk ook bleef. Er is overwogen klaagster over te brengen naar de EBK, maar deze was bezet waardoor

alleen de mogelijkheid overbleef haar naar de separeerruimte te brengen. Voor het overige verwijst de commissie naar hetgeen hiervoor op dit punt is overwogen.

Omdat het maken van afspraken met klaagster niet mogelijk was, heeft de insluiting enkele dagen geduurd. Nadat het mogelijk was constructieve afspraken te maken met klaagster, is zij meteen gemobiliseerd naar de afdeling.

Gelet op hetgeen verweerster naar voren heeft gebracht, acht de klachtencommissie het aannemelijk dat haar in de gegeven omstandigheden, waarin klaagster niet in staat was afspraken te maken en medicatie vooralsnog geen effect had, niets anders overbleef dan haar te in te sluiten.

De commissie is van oordeel dat daarmee in dezen aan het subsidiariteitsvereiste is voldaan.

5.5 TOETSING AAN VEILIGHEIDSCRITERIUM

De klachtencommissie concludeert, zoals ook overwogen onder de punten 5.1 tot en met 5.4, dat bij verweerster steeds de veiligheid van klaagster, medepatiënten en het behandelteam voorop heeft gestaan en dat zij steeds vanuit dat perspectief heeft gehandeld. Daarmee is, naar het oordeel van de commissie, genoegzaam voldaan aan het veiligheidsvereiste.

De klachtencommissie komt op grond van hetgeen is overwogen tot het oordeel dat aan alle wettelijke vereisten is voldaan. Dit heeft tot gevolg dat deze klacht ongegrond moet worden verklaard.

6 SCHORSING

Klaagster heeft op 2 juli 2020 een klacht over de insluiting ingediend en daarnaast de klachtencommissie verzocht de desbetreffende beslissing van de zorgverantwoordelijke te schorsen, totdat de klachtencommissie uitspraak heeft gedaan.

Namens de klachtencommissie hebben de voorzitter en de onafhankelijke psychiater op 3 juli 2020 de afdeling bezocht.

Klaagster was vlak voor het bezoek van de commissie naar de afdeling gemobiliseerd, waardoor zij geen belang meer had bij een beslissing van de klachtencommissie op haar verzoek om schorsing. De klachtencommissie heeft derhalve het schorsingsverzoek afgewezen.

7 SCHADEVERGOEDING

Klaagster heeft op 2 juli 2020 een klacht ingediend en daarnaast de klachtencommissie verzocht om een schadevergoeding wegens de schade die zij naar haar zeggen heeft geleden.

Daargelaten de vraag of de door klaagster gepretendeerde schade geheel en al veroorzaakt wordt door de beslissing tot insluiting, is er in casu geen aanleiding voor het toekennen van schadevergoeding. Daartoe is redengevend dat klaagsters klacht ter zake van de beslissing tot insluiting, zoals hiervoor onder 5 reeds is weergegeven, ongegrond zal worden verklaard, zodat haar verzoek om schadevergoeding moet worden afgewezen.

8 BESLISSING

De klachtencommissie:

- verstaat dat het schorsingsverzoek op 3 jul 2020 is afgewezen;
- verklaart de klacht ongegrond;

- wijst het verzoek tot schadevergoeding af.

9 BEROEP

De klacht is gebaseerd op artikel 10:3 Wvggz en, voor zover thans van belang, ongegrond verklaard. Dit brengt mede dat betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene door middel van een schriftelijk en gemotiveerd verzoekschrift beroep kan instellen tegen de onderhavige uitspraak van de klachtencommissie bij de Rechtbank Limburg, locatie Maastricht (artikel 10:7 lid 1 Wvggz).

De termijn voor het indienen van een verzoek bedraagt zes weken, ingaande op de dag na die waarop de commissie uiterlijk had moeten beslissen dan wel ingaande op de dag waarop de beslissing van de commissie aan klaagster bekend is gemaakt (artikel 10:7 lid 2 Wvggz).